

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang x, Nummer x
Maand-maand-maand 2004
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge: Wel en Wee	2
Vlaamse Invasie in Ecuador	8
Reisverslag Griet Maertens	9
Wij kunnen hier nog wat van leren	12
Praktische informatie	16

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

Wel en Wee

Vogel van Papier September 2006

Woensdag 28 juni: Geen nieuws goed nieuws

Nog twee woordjes terug...

Vandaag 26 patiënten gezien gedurende 10 uur consultatie met 7 minuten middagpauze om iets te eten... en vanavond nog proefwerken opgevraagd, gekookt en administratie in orde gebracht... weer een dag voorbij en 't is tijd om te gaan slapen.

En over Ecuador-Engeland... Wij, Belgen, mogen het hier nogal horen de laatste dagen want de kritiek gaat niet zozeer over de match op zich, maar wel over de "partijdige Belgische scheidsrechter"... Er rijden hier auto's rond met affiches "Belga ladron" (Belg-dief)...

Donderdag 29 juni

Het gerief is toegekomen. Gisteren vergat ik te schrijven dat het valies van Regien niet mee was en vanmiddag zijn we ze mogen gaan afhalen. De gastjes waren heel content met hun pantoffelkes. Ze gaan perfect voor allemaal en Amelietje stond er al mee te dansen.

Morgen naar Ibarra: we vertrekken om 6.15 uur want de vergadering met alle dokters en verpleegsters van de staatsgezondheidscentra begint om 9.00 uur.

Vrijdag 30 juni : een mailtje van Sarah..

Dag opa en oma.

Wij zijn heel blij met de zwarte pan-

toffeltjes. We gaan zaterdag naar een boerderij van een vriendin dit voor mijn einde schooljaar feestje. Mama en ik gaan pannenkoeken bakken, 80 pannenkoeken. En Lien gaat vrijdag naar haar eigen einde schooljaar feestje en ze mag ook met Elisa, Amelie, ik, Regien en mama mee. Ik heb over die twee meisjes van 7 en 10 jaar gelezen (nvdr de twee meisjes uit Luik die vermoord werden...), heel jammer hé. Kan je dat aan Lowie vertellen, dat Agustín Delgado geen voetbal meer speelt omdat zijn rug pijn doet.

Dag,

veel groetjes naar allemaal en een dikke knuffel voor jou en voor oma.

VAN:

Sarah Díaz

Zondag 2 juli : Pannenkoekensmeer-sel...nieuwe versie

We hebben hier bovendien al wat afge-lachen hoor, onder andere met het feit dat Regien vrijdagavond "kurremurre of stiereboter" maakte om gisteren zaterdag mee te nemen op een uitstapje met de klas van Sarah waarbij we 80 pannenkoeken (ik weet dat het normaalgezien "pannekoeken" zijn maar vind toch mooie "pannekoeken") beloofd hadden... Ik zei dat de bruine suiker op één van de voorraadplanken stond... en ik bakte en bakte maar verder... Toen alles al klaar was rond 22.00 uur... zag ik plots de zak "bruine suiker" staan...: 't Was satépoeder om saus voor bij loempia's te maken en de "stiereboter"... die had een raar smaakske... Regien zei nog, terwijl we bijna de slappe lach hadden, dat ze nog dacht dat die suiker er raar uitzag... Stel je voor dat we het niet gezien hadden... Nooit zou nog iemand pann-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

koeken bij ons willen komen eten zijn... 't Blijft wel druk, met veel reizen. Ik hoop dat ik deze maand wat werkjes zal kunnen afronden om dan toch in augustus een beetje vakantie te kunnen nemen... Raar hoor: het is de eerste keer dat ik helemaal "zelfstandig" werk... en dus moet ik alles alleen plannen... en dat houdt ook de vakantie in... Ik hoop dat ik op een bepaald moment toch even "stop" zal kunnen zeggen en alles van me af zal kunnen zetten.

Morgen ga ik naar Ibarra, of meer bepaald naar een zwarte gemeenschap op anderhalf uur ten noorden van Ibarra (in totaal vanuit Quito zo'n vier uur rijden) voor een projectje voor Memisa. 'k Ben benieuwd en zie er ook wel naar uit. 't Is weer iets nieuws en het is plezant om zo veel mensen en situaties te mogen leren kennen

Zondag 9 juli: een lange mail....9 blz

We hebben een mooi weekend achter de rug met veel bezoek "weg en weer".

Gisterenmorgen werkte ik eerst een tweetal uurkes met één van mijn studenten en die prof-socioloog die supervisie doet van zijn werk. 't Was een goede vergadering. Om tien uur reed ik terug naar huis om Elisa, Amelie en Reginé. Er moesten nog wat inkoop gedaan worden voor het jaardags-"feestje" van Elisa dat we in de namiddag zouden doen: taart, serpentes, prijsjes voor de wedstrijdes die we zouden organiseren, drank, gerief voor "hotdogs" (kindvriendelijk en niet veel werk...). Daarenboven kreeg ze wat nieuwe klerkes want

Eliseke groeit in alle richtingen (ze is al 1 cm groter dan Lien en weegt vier kilo meer...). We bleven wat eten in de Monserrate (fruit, lekkere empanadas, lekkere soep, allemaal voor niet veel geld) en toen trokken we huiswaarts. Ondertussen was Saulo ook al thuis van een eerstecommuniemis waar hij met Sarah en Lien naartoe getrokken was. We hadden nog een uurtje voor de genodigden aankwamen... Reginé vroeg nog hoeveel mensen er zouden komen... en het antwoord was dat je dat hier nooit op voorhand weet... en dat er altijd wel genoeg zou zijn... En zogezegd zogedaan: er waren in totaal 24 kinderen (nichtjes, neefjes, vriendjes hier van de straat en vriendjes van school), de meesten waren nog de dag zelf uitgenodigd. Daarbij waren er ook nog een tiental volwassenen. We hadden gelukkig een gans spelparcours klaargemaakt: eendjes vissen in het zwembad, tollén, strijkpareltjes, snoep uit bord met bloem halen,... Iedereen kreeg zijn papiertje met opdrachten en er werd goed gespeeld. Toen Elisa de kaarsjes moest uitblazen werd er eerst mooi gezongen, allemaal tezamen, dat klonk nogal... De snoepjes, kaasjes en worstjes waren in één twee drie op en de taart... ik heb er een kruimelke van geproefd... ze was lekker... Op het einde kreeg iedereen een goed gevulde hotdog en er werden ook nog boterhammen met choco gesmeerd. Rond 19.00 uur was bijna iedereen naar huis. Nog vier schoolvriendjes werden afgehaald door een mama die met haar man bleef plakken en weer werd de tafel gedekt: boterhammekes met kaas en avocado-met-tomaatjes...

En vandaag prepareerden we een lekker barbecuetje want daar had ik gans

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

de week goesting naar. Tom ging met familie van An en met Regine naar het oude Quito en ik genoot van veel koken en eten verwerken. Lekkere slaatjes werden klaargemaakt en Tom bracht nog wat extra vlees mee. Toen de voetbal gedaan was, de wereldbeker, was het eten klaar en er werd gesmuld. We waren weer met 10 aan tafel... Trouwens die mensen die bij Tom zijn, die kennen jullie: het is die mevrouw van een school van het Brusselse die nog geld inzamelde voor Taporí en jij bent er nog geweest met dia's en zat vast in het verkeer. 't Zijn heel vriendelijke mensen en volgende week komen ze Taporí bezoeken.

Besluit van dat alles is dat Regine ondertussen goed weet dat we hier telkens voor het dekken van de tafel goed tellen met hoeveel we zullen zijn... Wij zijn dat ondertussen al gewoon en het is fijn zo, zeker als iedereen een handje toesteeft.

Regine zag ondertussen al heel veel en maakte ook al veel mee deze week: Maandag ben ik dan naar het heel klein dorpje ten Noorden van Ibarra, op vijf uur rijden van hier, geweest voor een projectje voor Memisa. De rit op zich was al heel mooi en ginder zag ze weer de realiteit op zich: deze keer van de zwarte Ecuadoranen, van waar de voetballers vandaan komen. Jammer genoeg zijn er weinig of geen voorzieningen en is het een achtergelaten streek. Ik had er vergadering in het gezondheidscentrum met het gezondheidspersoneel, de meneer pastoor, de voorzitter van de parochieraad en nog enkele andere dorpsleiders. Ondertussen maakte Regine met een madamke het middagmaal klaar... Ik zal haar eens vragen om haar

beschrijving door te sturen..(nvdr zie elders in de Vogel van Papier). Een hele belevenis... Bij terugkeer kregen we van overal nog een overvloed aan fruit en groenten mee...: tomaten, groene paprika's, mandarijnen, appelsienen, citroenen, "anonas" (neen, 't is geen typfout en 't is gene ananas, maar ik kan ook niet goed beschrijven wat het dan wel is: het groeit aan een boom gelijk een appel, maar is wel vijf keer zo groot, heeft veel grote pitten met daarrond wit vruchtvlees en vanbuiten heeft het stekels)... De nieuwe auto deed meer dan dienst en tot vandaag zijn we nog tomaten aan het verwerken... Woensdag was het hier feest, want 't was "tomatensoep met ballekes gelijk van bij opa en oma" en we hebben al vier bokaalkes "ovengedroogde" tomatjes op olijfolie klaar voor zomerse slaatjes.

Regine zal naar jullie ook haar omzendmailkes doorsturen zodat ge ook van een andere kant eens een kijk op ons doen en laten hier hebt en ge moogt het gebruiken voor de Vogel van papier. Dat heb ik al gevraagd. Met haar gaat het dus goed hier en we hebben echt heel veel hulp van haar... 'k Voel me soms een beetje schuldig, maar ons leven is hier nu eenmaal zo druk... De vraag is of het ooit anders geweest is...

Woensdag 12 juli

Nog vele groetjes van ons allemaal en tot na volgend weekend... want dan gaan we naar "Chura", (het "krulleke" als je het letterlijk vertaalt), een negerdorpje op eerst zes uur rijden met de auto en dan alleen met de kano te bereiken waar ik een ander projectje van Memisa bezoek. Toen Saulo het hoorde, was

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

hij vol enthousiasme en gaan we er met zijn allen naar toe. Er is blijkbaar een heiligenfeest, met heel typische afroecuadoraanse muziek, we slapen er op de grond en er zijn veel mugskes want het is aan de oever van de rivier... Voor de eerste keer zullen we maar voor alle zekerheid malariapreventie nemen... Verslag volgt dan wel en ik kijk er aan de ene kant met veel nieuwsgierigheid en aan de andere kant met wat schrik naartoe...

Vrijdag 14 juli

Morgenvroeg vertrekken we op avontuur met de kano naar een klein dorpje op ongeveer zes uur rijden + een uur kano van hier. We blijven er tot zondagavond en daarna is er maandag en dinsdag een werkatelier met al het personeel van Taporí.

Zondag 23 juli: klein verslagske over ons 'Afrikaans' avontuur

'k Geniet van de nieuwe auto en hij heeft al veel kilometers afgelegd want ik had net heel wat werk "op verplaatsing", o.a. voor Memisa. We beleefden vorig weekend een prachtig avontuur in een zwarte gemeenschap aan de rand van de de Rio Esmeraldas, alleen maar met de kano te bereiken, op zes uur rijden en een uur kano van Quito. Ginder is er een v.z.w. die al twee jaar steun kreeg van Memisa en een derde projectje ingediend had, en we werden uitgenodigd op een feest-werkbezoek. We zijn er met ons allen, en met Regien naartoe gegaan. En ik moet toegeven dat ik echt onder de indruk was... van alles: zo'n cultuurverschil (ogen dicht en je waande je ergens in Afrika door de gezangen en het getrommel), alles zo magisch, "onbegrijpelijk", schoon en tegelijkertijd heel weemoedig en zelfs triest (er werd

zelfs een heel oud lied gezongen over "de boot" die hen, hun voorouders dus, van Afrika naar hier brachten). Er werd gezongen, gedanst en gedronken .. gans de nacht door, allemaal ter ere van "la virgen del Carmen" die hier "Carmela" genoemd werd en de patroonheilige van de vroedvrouwen hier ter plaatse (niet zoals in België dus, die in het ziekenhuis werken) is... We kregen een plekje (een bed) om een beetje te rusten, in een kamertje waar verder vanalles gebeurde: zich opmaken, kinderen in slaap wiegen, wc op de piespot,... niet te doen... Saulo is gans de nacht wakker gebleven en nam alle verschillende ritmes in zich op. Niet te doen hoe de mensen maar bleven dansen en drinken... en er waren bijna geen zatte mensen... De gastjes beleefden alles goed mee, ravotten met "zwarte negerkes" (hier helemaal niet pejoratief), sliepen half half en genoten van de kanotocht... Amelie vertelt er nog elke dag van... Goed hé... en 'k ben echt wel wat trots op de gastjes dat ze dit flink en blij meegemaakt hebben. En ook wel content dat er geen zieken gevallen zijn... Nu, althans bij de volwassenen was alles constant goed ontsmet met rietsuikeralkohol...

En de andere "bezigheden"

Ik reis ook regelmatig naar Ibarra waar het werk rond het uitbouwen van een referentiesysteem bijna klaar is. De mensen zijn content met het resultaat en met de voorstellen, en ikzelf ook. Hopelijk passen ze nu ook alles wat ze zelf uitgewerkt en uitgedacht hebben, toe (want eigenlijk vervulde ik vooral de functie van facilitador). Ik paste een onderzoeks- en werkmethode toe die we leerden in de opleiding (heet "investigacion operativa") en 't werd goed. Binnen veertien dagen heb ik nog

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (5)

de laatste vergadering en dan is ook dat hoofdstukje afgesloten.

Met Natalia, de doctores die meewerkt in Taporí zijn we een projectje voor Memisa aan het uitschrijven voor Kachiguañuska, waar we samen naartoe gingen. Ze zouden er drie radio's installeren, in drie gemeenschappen, telkens bij de gezondheidspromotoren, die aangeschakeld zullen worden in het al bestaande radiosysteem van het staatsgezondheidscentrum. Ook een mooi projectje.

En in Taporí hadden we "teambuildingstweedaagse" op verplaatsing ook. 't Was echt heel goed en verrijkend en om veel energie uit te putten. We zijn ook bezig met de uitbouw van het geïntegreerd kinderdagverblijf dat goed loopt: Alba, die tot nog toe twee namiddagen per week bij ons de vroegbegeleiding van kleine kinderen met handicap deed, heeft het roer in handen genomen en voert wonderwel goed gepland en vol verantwoordelijkheid haar taken uit. Ondertussen zijn alle plaatsjes al volzet: zeven kinderen met handicap en vijf kinderen zonder handicap. 't Gaat van start op 4 september.

Zo zie je maar. We zijn weer goed bezig, en wat ik schrijf is nog maar een stukje van alles waar ik mee bezig ben. De consultaties zijn voor het ogenblik ook heel interessant, met veel nieuwe en spannende pathologie: dat meisje van 15 met myasthenia gravis werd, aangezien ze niet goed reageerde op de mestinon en cortisone, geopereerd (thymectomie) + twee plasmafereses (waar we met taporí wat geld, 1100 usd,

voor voorschoten). 't Heeft echt aan een zijden draadje gehangen, maar nu is ze echt veel beter en wordt er zelfs gesproken van terug naar school gaan. We hebben ook een patiënte met Adisson, een nieuwe patiënt met Parkinson, een oud vrouweke met oogkanke,... Genoeg om boeiend mee bezig te blijven dus...

'k Zou nog zoveel kunnen schrijven... en aan ons activiteiten te zien, hebben we inderdaad, en gelukkig, geen last van de vulkaanuitbarsting. Maar ginder is het toch wel erg, met veel azijn echter wel heel mooi en spectaculair. Toch ongehooflijk hoe de natuur in mekaar zit hé. Als je wat beelden wil zien, moet je misschien eens kijken op "el comercio", de krant van hier: www.elcomercio.terra.com.ec

Dinsdag 1 augustus

Voor de rest hier alles heel goed, ook met ons "overkomste"... 't Lijkt hier echt wel een Belgische kolonie te worden, zeker dit weekend, toen allevier de vrijwilligers hier sliepen. Ze vertrokken immers zondag met Saulo mee op tournee. Maar 't valt echt goed mee en één voor één zijn het allemaal sympathieke mensen, die meehelpen en goed meedraaien.

Woensdag 23 augustus: de grote berg "nog te doen" is aan het verkleinen

'k ben hier al twee dagen bezig met het pakje "nog te doen", zowel voor Taporí als voor het Instituut, weliswaar aan het verlaagde tempo want ik zorg on-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (6)

dertussen ook voor de gastjes. Het is niet te geloven wat er allemaal aan achterstallige post, bedankingskaartjes, opzoekingswerk en regelingen te doen valt... Nu goed, ik moet erdoor geraken, heb dan Memisa op het programma staan en zou ook dringend moeten verderwerken aan de vertaling van het groene boekje... Deze nacht kwam ik wakker van het gepieker... maar het levert niets op en 'k kan ook maar één ding tegelijkertijd... en dat terwijl het eigenlijk nog wat vakantie zou moeten zijn... Nu goed, als het vooruit gaat, dan ben ik al content.

Zondag 10 september

Ondertussen draaien we weer op volle toeren en op drie fronten, of zijn het er vier, tegelijkertijd: 1° Taporí (waar het kinderdagverblijf goed, zelfs heel goed, van start ging en met donderdag een heel goede personeelsvergadering); 2° Het instituut (met veel werk en al reisdata die vastliggen: ik heb de studenten vrijdag doen zweten... vijf uur les hadden ze van mij... en 'k heb er goed aan door gedaan... : over de effecten van de globalisatie op de gezondheidszorg en over het nationale informatiesysteem ivm gezondheid en gezondheidszorg... 3° Het werk voor Ibarra is afgewerkt en ingediend en ze vragen om verder te gaan... maar dat zal voor januari zijn,... want er is nu al meer dan werk genoeg tot eind van het jaar: studie mee helpen voorbereiden over de gezondheidshervormingen in Ecuador, lessen geven, systematisatie van het instituut afwerken, onderzoeksproject rond sociale zekerheid voorbereiden om eind no-

vember voor te stellen in Antwerpen... en n o g v a n a l l e ditjes en datjes... teveel om op te noemen; En 4° dan ook nog die vertaling die begint los te lopen (20 bladzijden per week is het nodige ritme om ermee klaar te zijn ergens in januari); en 5° dan nog het thuisfront... met veel plezier: het zijn er dus vijf fronten geworden.....vooruit dan maar!

Zaterdag 16 september

Hier tweede week school bijna voorbij en we geraken stillekesaan op onze plooi. Geen groot nieuws hier, behalve het feit dat ik vrijdag mijnen eersten student gebuisd heb... 'k Vrees dat ik het er meer mee te doen had dan hijzelf... maar 't was meer dan terecht...: als geen enkele van de leerdoelstellingen bereikt zijn, en vooral dan nog uit luiheid... dan moet hij het maar weten... Deze week werden twee werken afgesloten: Ibarra en de praktische modules van de studenten, en bij allebei ben ik content over mijn eigen resultaat. Nu ben ik bezig met Memisa en met het afwerken van de systematisatie voor het Instituut.

Tot eind december, zelfs januari erbij, zit alles helemaal vol... (onderzoek rond de staatshervormingen ivm gezondheid, onderzoek ivm sociale zekerheid voorbereiden, congres tropisch instituut, les geven, en opnieuw Ibarra)... En, zo blijven we ronddraaien.

Vlaamse Invasie in Ecuador

Sinds maart dit jaar hebben Zambiza, Pomasqui en Quito vele nieuwe Vlaamse gezichten leren kennen.

Griet, een studente aan de Arteveldehogeschool in Gent kwam er stage lopen in de Nederlandse School in Quito en hielp ook mee bij de Bibliotheekjes in Taponi. Eind augustus pende ze haar wedervaren neer. U vindt het in deze Vogel van Papier

Regien studeert Orthopedagogie en was bij Inge en Taponi te gast gedurende twee maanden. Ze hielp o.a. mee bij de voorbereiding en inrichting van het Kinderdagverblijf dat op 4 september van start ging. Het werd naar eigen zeggen een onderdompeling in een andere wereld, onder meer die van Margarita, het meisje van 18 met haar twee kindjes waarover wij hebben geschreven in de Vorige Vogels van Papier. Haar wedervaren mailde ze aan vrienden en kennissen geregeld door: we geven in deze Vogel al een eerste stukje uit haar verslag.

Twee studentes geneeskunde, Sofie en Aagje, logeerden bij Luz, de psychologe van Taponi. Inge schrijft over hen:

Het waren heel enthousiaste kulakkers met veel initiatief op allerlei vlak (Soms herkende ik er mezelf van 15 jaar geleden een beetje in en dat was echt wel fijn). Ze deden vanalles:

Meevolgen in de consultatie (met telkens veel vragen achteraf, zowel medisch als sociaal gezien, heel interessant voor ons drie als dokter ook om jezelf te bevragen in het medisch handelen)

Het uitwerken van pakketjes informatiemateriaal, om bijvoorbeeld in de wachtzaal een korte sessie "gezondheidsvoorlichting in opvoeding" te kunnen geven, over verschillende basisgezondheidsthemas

Het opstarten van een klein onderzoeksprojectje rond parasitosis (in dit geval amebiasis), op basis van een onderzoeksmethode die ons werd aangeleerd tijdens de maestria.

Het organiseren van een heel tof vakantiekamp, waar echt de kinderen die er moesten zijn, echt waren, in augustus (telkens twee keer per week) met als afsluiters een filmvoorstelling in Quito en aansluitend wafels bij ons thuis, en een "leesnacht" in Taponi waar de kinderen bleven slapen.

Ze legden echt veel contact, zowel in Pomasqui, als in Quito (waren o.a. ook een dag op de unief en volgden een les die ik gaf, naast nog enkele andere lessen, mee), werden echt graag gezien en er zal, zoals over Heleen en Soetkin, nog vaak over hen gebabbeld worden.

Veerle tenslotte is voor bijna drie maanden de oceaan overgevlogen om er haar thesis bij haar studies Ziekenhuiswetenschappen – voor wie upgedated is...dat wordt nu 'Master in de Verpleegkunde' genoemd - te maken : werken rond tuberculose en de sociaal maatschappelijke aspecten van de ziekte en de invloed hiervan op de detectie. We verwachten van haar een 'stand van zaken binnen Taponi' en ook indrukken die beklijvend bleven.

Van Griet en Regien kunt u in dit nummer hun indrukken lezen.

In december gaan we 'uitgebreid' in op het wedervaren van de andere Belgen/Vlamingen in Ecuador

Reisverslag Griet Maertens (I)

Mijn Stage....een mooie ervaring

Een klein half jaartje geleden vertrok ik op buitenlandse stage naar Ecuador. Een paar examens, een afstudeerreceptie en vele sollicitaties later zit ik nog een keertje naar de foto's te kijken met gemengde gevoelens: ongelooflijk blij om de ervaringen en ontmoetingen en tegelijkertijd voel ik een leegte door me heen trekken. Een leegte die moeilijk te beschrijven valt. In de 6 weken heb ik alles heel langzaam door me heen laten sijpelen. Beetje bij beetje raakte ik gewend aan het leven daar. En nu ik hier naar de foto's kijk en herinneringen boven haal, overheerst er maar 1 gedachte: ik wil alles nog eens meemaken: de warme (thuis)komst bij Inge en Saulo, het Taporiteam dat me op een welkomstdineetje trakteert en waarbij ik me al heel snel op me gemak voel, de kindjes van het dagcentrum die me van de eerste dag in hun armen en hart sluiten,...

Toch was het niet altijd een makkelijke klus. Als ik dan eens met Inge meeding op huisbezoek, dan pas besepte ik dat er ook zoiets als een vierdewereldgezin in een derdewereldland bestaat. Nu pas weet ik wat deze term betekent, nu pas weet ik dat het voor vele mensen een dagelijkse strijd is om eten op tafel te krijgen of hoe teleurstellend het moet zijn om je kinderen niet alles te kunnen geven wat ze verdienen!

Om een beetje mijn leven in het bergachtige Quito te beschrijven heb ik nog eens mijn dagindeling bekeken.

6u: wekker loopt af! Voor diegenen die mij een beetje kennen, weten dat 6u voor mij onmetelijk vroeg en ondraaglijk lastig is. De eerste 2 weken heb ik me dan 's morgens telkens gewassen met het ijskoude water dat uit de douche kwam. Ik moet zeggen dat het na 2 weken proberen dan toch gelukt is om te douchen zonder tussenspauzes, zonder te snakken naar adem en helemaal onder de straal te staan. Daarna kwam ik te weten dat als je het water lang genoeg laat lopen er ook warm water uit de

douche komt! Vanaf dan waren het enkel nog warme douches op zonne- energie.

6u 45: vertrek naar Tapori. De dinsdag- en woensdagmorgen kan ik meerijden met Inge. De andere dagen zet me af aan de bushalte. Dit is eigenlijk ook het vertrek uur van Sara en Lien. Ze gaan allebei naar de lagere school die om 7u10 start! Nu hoor ik jullie allemaal een zucht van opluchting slaken en denken dat 8u30 voor de eerste les van de dag toch nog niet zo erg is!

7u30: aankomst in Tapori als ik kan meerijden met Inge. Zoniet kom ik ongeveer rond 8u30 toe. Om 7u30 zitten er een stuk of 5 patiënten te wachten tot *la doctorita* de namen komt opnemen. Inge start iedere morgen een lijst op met daarop de namen van de mensen in de volgorde waarop die in tapori toegekomen zijn. Zodanig kunnen de mensen die als 5de op de lijst staan nog even naar huis gaan en een beetje later terugkomen en zijn ze hun beurt niet kwijt. Sommige mensen hebben ook de kracht niet om naar Tapori te komen. Dan maakt Inge een huisbezoek.

8u30: de kindjes van het dagcentrum komen aan. Het systeem in Tapori kan je vergelijken met een leefgroep in België. De kinderen komen toe en er wordt eerst afscheid genomen van de ouders. Voor sommige kinderen gaat dit al wat makkelijker dan voor andere. Na een paar welkomstliedjes en lichaamsbeweging gaan de andere activiteiten van start. Terwijl de kinderen in een lokaaltje schilderen, boetseren of 'poco loco' spelen, kunnen de andere medewerkers van Tapori individuele sessies geven aan de kinderen. Zo komt Elba vaak Lisset halen voor een sessie logopedie. Ondertussen blijven de anderen spelen. Maar ook Luz en Patricio geven respectievelijk psychologische begeleiding en fysiotherapie aan de kinderen.

Iedere dag probeerde ik ook met Margareta te lezen. Margareta zorgt voor de dagelijkse hygiëne in Tapori. Ik las met haar een boekje over 2 kindjes die door heel Ecuador reizen. Toen ik haar een landkaart

Reisverslag Griet Maertens (2)

toonde van Ecuador vond ze het een heel groot land. Toen ik een kaart van Noord- en Zuid- Amerika toonde was ze onder de indruk, maar toen ik een kaart van de gehele wereld toonde wist ze niet meer waar ze het had! Dit had ze nog nooit gezien. En dan werd het zoeken naar België en hoe ben ik dan zover kunnen reizen? Met de auto? Met de boot? Nee, met het vliegtuig. En hoe leven de mensen in België? En eten ze daar ook maïs, en gaan de kinderen ook naar school? Haar nieuwsgierigheid kon niet meer stuk! Ik kon iedere dag als ze iets nieuws leerde de verwondering op haar gezicht aflezen. De bewondering, knuffels en lieve woorden die ik van haar gekregen heb, deden me telkens opnieuw beseffen hoeveel geluk ik al in mijn leven gehad heb!

11u45: vertrek vanuit Pomasqui naar de andere kant van de stad. De dinsdag en de woensdag kan ik opnieuw meerijden met Inge, maar de andere dagen ga ik met het openbaar vervoer. Dan doe ik er maar liefst tot 13u15 - 13u30 over om met het bussensysteem in Quito naar de Nederlandse school te reizen. Ik zeg wel reizen, want de bus nemen in Quito is altijd een beetje avontuur. Mijn laatste week in Quito heb ik mijn ogen extra open gehouden op de bus. En het werd beloond ook: tijdens mijn allerlaatste rit naar Tapori zag ik op een tegenliggende bus een bekend gezicht. Op de busflanken stond er een grote foto van Jayac als reclame voor de concert op de 5de mei. Dat was Saulo al een hele tijd op voorhand aan het plannen en ik mocht ook mijn keuze uitten voor een gepaste foto om op de bussen te plaatsen. Dus wat ik toen zag was een rechtstreeks gevolg van mijn goede smaak!

14u: aankomst in de nederlandse school. Ik begon mijn lessen voor te bereiden die ik 2 uur later moest geven! De maandag gaf ik 1u30 aan groep 3 (vergelijkbaar met het 1ste leerjaar). Dan had ik ook Lien in mijn klaslokaaltje zitten. Ik moet toegeven, een heel goede leerling! Dinsdag was er een groep van

5 leerlingen aan de beurt. In die groep zaten er 4 leerlingen op het niveau van het 2de jaar en 1 lln op het niveau van het 3de jaar secundair onderwijs. Die kregen 2 uur les. De woensdag hielp ik juf Anne- Marie bij het in toom houden van 12 kleuters en peuters. Dan had ik weer een lid van de familie in de klas, namelijk Elisa. Een babbelgrage en spontane meid, leuk om in de buurt te hebben als de andere kinderen wat schuw en verlegen zijn! En de donderdag had ik 1 lln die toen haar International Bachelor voor Nederlands had afgewerkt. Zij kwam wel nog naar de lessen, maar alleen uit pure interesse! Dat is echt leuk. Ik vroeg haar wat ze wou weten en daarrond gingen we dan 2 uur gezellig babbelen! De vrijdag moest ik niet naar de nederlandse school, dus dan bleef ik wat langer in Tapori. Daar hadden de mederwerkers gevraagd om nederlandse les te krijgen! Dus de volgende Vlaamse bezoekers in Tapori kunnen nu door iedereen in het Nederlands verwelkomd worden.

18u: gedaan met de Nederlandse lessen; vertrek naar Zambiza, eindstation van mijn drukke dag. Als ik dan terug thuiskwam had ik nog juist de tijd om iets te eten, de gastjes te helpen bij hun huiswerk of gewoonweg een beetje zot te doen, voor ik me weer pompaf op mijn bed neerplofte en als een blok in slaap viel, waarna ik weer veel te vroeg gewekt werd door dat piepende geluid!

Maar het waren niet alleen drukke dagen van stage, maar ook veel leuke momenten van ontspanning, zalig genieten en mooie familiekiekjes!

Als eerste groot beeld wil ik mijn zicht vanuit de logeerkamer meegeven! Rondom Quito liggen een aantal vulkanen. De Cajambe, de Cotopaxi en de Pichincha zijn de meest bekende. Iedere morgen opnieuw werd ik overweldigd met de mooie natuur en het feit dat ik echt wel in een ander

Reisverslag Griet Maertens (3)

continent van de wereld zat!

Na de eerste week kon ik het weekeinde heel goed gebruiken. Een beetje rust in al het nieuwe dat ik al op mijn weg was tegengekomen, deed me goed.

Al was het voor mij een rustig weekeinde, dat was het niet voor Saulo. De groep Jayac heeft de zondag een groot concert gegeven in de lokale sportzaal. De opkomst was super, de sfeer zat er heel goed in en de mensen waren tevreden.

Het tweede weekeinde van mijn verblijf zijn we met het gehele gezin naar het dorp Papalacta op een vulkaanflank geweest. Daar is ook een warmwaterbron! Het dorp ligt op ongeveer op 3500m. Op die hoogte is het redelijk koud en toen we uit de auto stapten dacht ik: pottandoorrie, moet ik hier mijn badpak aandoen en in een openluchtzwembad springen?!? Dan toch maar mijn grote koudevrees aan de kant gezet en samen met iedereen het water ingewandeld. Dat was nog eens genieten! Er waren in het totaal 5 zwembaden die elk gevuld worden met het water die een beetje verder uit de bron komen, dus nog niet het warmste water. Alle vijf worden ze iedere dag 4 keer leeggemaakt, schoongemaakt en opnieuw gevuld! Aan warm water geen gebrek (en aan hygiëne ook niet!) naast ieder zwembad is er ook een kleiner badje met water op de gewone temperatuur. Wedstrijdje met de kinderen: wie gaat er helemaal kopje onder in het koude badje? Een beetje meer naar boven vind je dan nog een bad met het warmste water van alle zwembaden. Dat water komt rechtstreeks uit de bron en wordt constant ververs! Een teentje erin, twee teentjes erin, een voetje erin, oeijsje, veel te warm. Saulo, zo vriendelijk en humaan als hij is, heeft me overhaald om eerst even te 'baden' in de rivier die naast het zwembad loopt. Ajjejaij, was me dat afzien: zoouou koud! Ik heb nog geen 2 seconden met mijn tenen in het water van de rivier gezeten! Nu, al bij al was dat koude water niet voor niets geweest, want ik heb des te meer kunnen genieten van het warme water.

De weekeindes werden gevuld met onder andere bezoekjes aan het watermuseum, een bezoek aan het oude Quito, een bezoek aan de familie van Saulo,...

Maar er zijn 2 weekeindes die er toch wel helemaal boven uitspringen: het weekeinde aan de zee met het gehele gezin en het weekeinde in het Amazonewoud met Nathalia en Luz.

De familievakantie in Puerto Lopez was zeker geslaagd. Ik voelde me een koningin op aarde. Een afgelegen baai, mooi water, veel zon en mensen bij je die je graag ziet; wat wil een mens nog meer? De zee en de zon waren overweldigend. Ik heb me als een klein kind in de baren gegooid en genoten van de zware druk die ik op me voelde vallen telkens een golf voorbij ging! De zon heb ik ook overweldigend gevoeld. En even vreesde Inge het ergste. Maar met de goede zorgen van eigenaar van het hotel en de natuurlijke werking van oloë vera (de echte plant) en natuurlijk ook de laag Flamazine van de dokter werd ik gauw terug de oude.

In het paasweekend zijn Nathalia, Luz (2 medewerkers in Taporí) en ik naar de stad Tena getrokken. Tena ligt aan de rand van het Amazondewoud. De vrijdagnamiddag zijn we toegekomen in Tena en de zaterdagmorgen zijn we doorgereisd naar een leefgemeenschap in het Amazonewoud. Katchiwanoushka lag niet diep in het woud, maar toch heb ik het woudleven voor 2 dagen mogen meemaken.

Maar aan alle mooie liedjes komt een einde en zo ook aan mijn verblijf in Ecuador. Ik zal er altijd met vreugde en een beetje heimwee aan terug denken!

Dankjewel Inge en Saulo voor de gastvrijheid! Dankjewel Taporí voor de ervaring!

Griet Maertens
Augustus 2006

Wij kunnen hier nog wat van leren (I)

Zoals beschreven in 'Een Vlaamse invasie, halen we bij dit nummer en ook bij de volgende nummers enkele passages uit het verslag van Regien

Donderdag 29 juni 06

Vandaag ging ik mee naar Ibarra, een stadje op 120 km van Quito, waar Inge een vergadering had. Ik moest een beetje mijne plan trekken en ik ben zo waar een jssalonnetje binnengegaan en heb er jugo de frutas besteld. Omdat ik niet durfde iets te nemen dak niet verstond, heb ik maar naranjas gevraagd. doodgewone appelsienen dus. Nu weet ik al beter en vraag lo mas tipico. het meest typische dus.

Samen zijn Inge en ik na afloop gaan eten bij "Mama Miche" (mama mietsje uitgesproken), een heel typisch eet-huisje waar we gekookte maïs, geroosterde maïs, gebakken banaan, zoete aardappeltjes met hija = pikante saus en geroosterd wijnenvlees (fritadas) gegeten hebben. Lekker! iMe gusta mucho!

En van die 4 seizoenen op een dag is

dus wel waar. 's Nachts is het erg koud maar vanmorgen was het tegen 9 uur al 24 graden! Over de middag is het snikheet en tegen rond 16 uur begint het ietwat af te koelen. Er is hier altijd wel wind, wat het toch goed draaglijk maakt. En tegen een uur of 8 's avonds heb ik al een pull nodig om buiten te voyageren. Tegen 19 u is het hier donker. Echter lang ben ik niet op, meestal lig ik tegen 21 u in bed omdat ik bekap ben. Ik span me goed in om het Spaans te leren en dat vergt toch wel wat energie. Ook al die mensen leren kennen en de conversaties volgen is vermoeiend, maar heel erg aangenaam. En de hoogte (we zitten hier op een hoogte van ong. 2800 m) zal er ook wel voor iets tussenzitten. Ik zal het wel gewoon worden! Natuurlijk ben ik dan 's morgens bij het ochtendgloren om 5 u. wakker.

Het gebouw van Tapori

Wij kunnen hier nog wat van leren (2)

Zaterdag 1 juli 2006

Gisteren vrijdag heb ik met Inge pannenkoeken gebakken om vandaag mee te doen naar een hacienda. (Anekdote: Inge had me gevraagd om boter met suiker te mengen en per vergissing had ik een substantie gebruikt die er wel uitzag als bruine suiker, maar die eigenlijk diende om loempiasaus mee te maken... Gelukkig had Inge het gezien anders zouden we de mensen maar een eigenaardig smakende pannenkoek hebben aangeboden!)

Een hacienda is een farm waar de mensen hun eigen vruchten en groenten kweken en hun eigen dieren houden. Ze ontvangen er ook scholen en groepen. Er was een "feestje" voor de kindjes EN de ouders van de klas van het oudste dochtertje hier, Sarah. Prachtig was het er. Bij het afscheid heb ik die mensen gefeliciteerd: Tienes una mucho beautiful hacienda. Ze zeiden beiden dat ik te allen tijde welkom was... This farm is your farm, zei de papa... Lief hé...

Inge is hier heel erg geliefd en de mensen zijn waarschijnlijk ook daarom allemaal zo vriendelijk tegen mij.

Maandag 3 juli

Ik heb vandaag mijn ogen uitgekeken. We zijn samen met Elisa uit Quito en nog een vrouwelijke arts uit Ibarra naar La Carolina gereden. Een rit van maar liefst 3 uur en half! Hier spreken ze niet hoever het is in km maar wel in uren... Elisa is van afkomst Afrikaanse (en zwart dus) en baat in Quito een hotelletje uit - ze heeft haar woonplaats in La Carolina en is tevens verantwoordelijk voor een ecologisch project aldaar. Zij zullen allen deelnemen aan een vergadering in het plaatselijke Centro de Salud. Jongens, wat heb ik daar mijn ogen uitgekeken... Niet alleen naar de schoonheid van de natuur en het uitzicht, want het klimaat daar is subtropisch en warmer dan in Quito, maar tevens naar de huisvesting. Tijdens de vergadering heb ik het eten klaargemaakt samen met een plaatselijke schone (...) de zus van Elisa. Hebben jullie je al eens in schuim en zweet geknepen??? Ik wel dus. Toen ik vroeg of ik kon helpen aanvaardde de zus dit met een stralende glimlach. Ze zei dat ik jugo van limones kon maken. Ze zette triomfantelijk 25 citroenen voor mijn neus die ik mocht uitpersen. Toen ik rondkeek waar het fruitpersje vandaan moest komen, bleek ... dat ik ze gewoon met mijn handen moest uitknijpen... Toen ze ook nog over naranjas (naranchas) begon, sidderde ik al bij de gedachte dat ik die ook met de hand zou moeten uitpersen... maar de

Wij kunnen hier nog wat van leren (I)

appelsienen bleven gelukkig waar ze waren.

Daarna sneed ik uien en kneedde op aanwijzing hamburgers. De vrouw zette een

voorhistorische pan op het gasvuur, in een al even voorhistorisch keukentje, waar ik verder maar niet over uitwijd... Nadat ik de hamburgers gebakken had, volgden er nog grote bruine bonen met ui. De maaltijd was verrukkelijk. Bij de terugkeer had ik meer oog voor de natuur blijktbaar, want nu pas zag ik dat de heuvels alle schakeringen van groen vertoonden. En regenwolken die gevangen zaten tussen 2 heuvelrijen in en hardnekkige pogingen deden om over de toppen heen te komen, tevergeefs. Net naast de weg lag puin van afgevalen grind en zelfs rotsblokken. Hoelang ze al afgefallen zijn kan ik niet inschatten... 5 dagen, 5 maanden? Wie zal het zeggen...

Onderweg plukten we bij familie van Elisa mandarinas en limones en wat achiote. Dat is rode kleurstof om in

het eten te doen en het wordt ook gebruikt om haar mee te kleuren.

We kwamen tot dicht bij de grens met Colombia waar nog andere familieleden

van Elisa tomaten kweken. Ook daar deden we onze voorraad in. En met de auto

halfvol met wel 12 kg mandarijnen en 8 kg tomaten keerden we huiswaarts. Het

was al over achten toen we thuiskwamen en pikkedonker.

Dinsdag 4 juli

Inge en ik vertrekken weeral om kwart voor 7 met Sarah en Lien en zetten hen

af aan de school. In Tapori zitten weeral een horde patiënten te wachten.

Als Inge de zoveelste patiënt binnenlaat ziet ze een oud mannetje in de wachtkamer liggen. Niemand schijnt

Wij kunnen hier nog wat van leren (I)

aanstoot te nemen aan het feit dat het oudje daar halfdood ligt. Ze haast zich om samen met zijn dochter en kleindochter de man op te pakken en moet de hulp inroepen van nog iemand om hem binnen te brengen in de consultatieruimte. De man heeft een vaalgele gelaatskleur en is bewusteloos. Inge probeert hem weer bij te brengen en dat lukt maar half. Bij momenten roept het mannetje klagend om Jesus (Chesoës) en zegt dat hij niet meer wil. Ik denk echt dat hij doodgaat en de tranen lopen zomaar uit mijn ogen. Inge probeert de pastoor te bereiken, maar die is er niet. Ik vraag aan zijn dochter hoe oud hij is. Ze zegt dat ze het niet weet... "Ongeveer" gebaar ik met mijn hand... 78 zegt ze. Dan lijkt het alsof hij wat beter wordt. Zijn hart klopt regelmatig, maar Inge kan zijn bloeddruk niet meten, die is te zwak. Dan vraagt Inge aan zijn dochter om hem ver te brengen met een taxi naar een klein privaat ziekenhuis - een vzw gerund door een zuster - waar hij terug op krachten kan komen, want dat is het probleem: hij is uitgeput. Omdat de vrouw geen geld heeft, stopt Inge haar 20USDollar in de handen om de taxi te betalen...

Later die dag gaan we hem opzoeken in de kliniek en hij maakt het al veel beter. Hij kan daar een 2-tal dagen blijven tot hij weer wat is opgeknapt. De vraag is echter hoelang hij het nog zal trekken.

Woensdag 5 juli

Het is vandaag de verjaardag van Elisa, het voorlaatste dochtertje in de rij. Ze is 6 jaar. Het is tevens de laatste schooldag dus ook de laatste keer dat we al voor zevenen de weg op gaan.

Ik ga met Inge naar Taporì. Daar ontmoet ik Alba, die verantwoordelijk is voor het kinderdagverblijf dat in september zijn deuren opent. Er zijn al 12 inschrijvingen, mn 7 kinderen met een beperking en 5 zonder beperking. Alba weet al dat ik haar een handje zal toesteken bij de inrichting van het kinderdagverblijf en als ze hoort dat ik kan naaien met de machine heeft ze direct al een opdracht voor mij bedacht: 12 schortjes met een kraagje en zonder mouwen, voor de kleintjes. Inge heeft een naaimachine, dus heb ik enkel nog een patroon nodig en stof. Daar zal Alba voor zorgen.

✓ *ogel van papier*

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd worden **via de ambassade**. Pakjes worden **niet** meer aanvaard.

Inge Debrouwere- Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
c/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
Email: debringe@ecnet.ec

Websites:

<http://www.ecuador.org/news.htm>

Wie de vogel op het net wil terugvinden kan hem enkele weken lang downloaden van het net op

<http://users.pandora.be/koen.vaneygen1/vogel/2006jg12nr3.pdf>

pdf formaat (Acrobat reader nodig)

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest

(vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten

Doorniksesteenweg 149

8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten is het administratief centrum voor missiewerking in het bisdom Brugge en vraagt sinds jan. 2005 voor administratieve regeling 2% van het gestorte bedrag. De overige 98% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inges werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermelding: Project Tapori